

Chương 1

Tìm Kiếm Đào Viên

Một buổi tối tháng 6, trong sân trường đại học Võ Hán, Đỗ Quyên và bạn trai Lý Đôn đi dọc theo sân thể dục một vòng lại một vòng. Đèn đường mờ nhạt mông lung, tạo nên bầu không khí mang chút sầu ly biệt.

Ngày mai, Lý Đôn tốt nghiệp nghiên cứu sinh, phải đến Thượng Hải công tác.

Đỗ Quyên, bởi vì mẹ, chỉ có thể ở lại thành phố này.

Đi một vòng, Đỗ Quyên cười hì nói: "Ngươi yên tâm, ta không sao."

Lý Đôn ôn hòa nói: "Có việc gì gọi điện thoại cho ta."

Đỗ Quyên gật đầu nói: "Tốt."

Lại đi một vòng, Đỗ Quyên lại cười nói: "Ta sẽ sống rất tốt."

Lý Đôn như trước ôn nhu nói: "Có việc gọi điện thoại cho ta."

Đỗ Quyên gật đầu nói: "Ta biết."

Lại đi một vòng, Đỗ Quyên nói: "Ngươi có biết, trời sinh ta lạc quan."

Lý Đôn nói: "Nhớ rõ gọi điện thoại cho ta..."

Đỗ Quyên: "...". Tuy Lý Đôn xuất thân nông thôn nhưng không phải là người chậm lụt; Ngược lại, hắn rất có năng lực và thanh cao, bằng không lúc còn ở trường, trong buổi họp thông báo tuyển dụng bị mấy công ty lớn cướp đoạt, cuối và nhận lời mời của một công ty lớn ở Thượng Hải.

Thân hình hắn cao lớn, tướng mạo đoan chính. Lúc không lên tiếng, nhìn qua có chút chất phác đôn hậu, không có soái khí chói mắt hoặc lạnh lùng bình tĩnh của đàn ông đoạt ánh mắt người ta, chỉ khi và hắn trò chuyện mới phát hiện hắn có cách nói năng bất phàm, cử chỉ chân thành tự nhiên, rất có khí chất nội hàm.

Hắn là người chân thành giản dị.

Làm bạn trai Đỗ Quyên, hắn làm nhiều hơn nói, rất ít lời ngon tiếng ngọt với nàng, cũng không chế tạo cơ hội lãng mạn lấy lòng nàng, tỉnh thoảng như lơ đãng dẫn nàng nhận thức lạc thú cuộc sống đơn giản.

Đỗ Quyên là cô gái rất lạc quan, không đẹp tuyệt vời, nhưng rất ngọt ngào.

Bình thường, nụ cười nhẹ luôn trên mặt, như nước trên non trong veo; lúc cao hứng cười to, như cánh hoa sơn dã sáng lạn.

Mỹ nữ tràn lan trong thành thị, ít người có thể chống cự được lực tương tác của nàng, bất kể là nam sinh hay nữ sinh, đều thích nàng, mọi người đều gọi nàng "Hong Đỗ Quyên" lửa đỏ sáng lạn hồng Đỗ Quyên!

Đỗ Quyên thích Lý Đôn, chìm đắm trong sự che chở của hắn, mỗi ngày đều hạnh phúc tràn đầy.

Lần này ly biệt, hai người tuy không đề ra hai chữ "chia tay", nhưng tương lai khó lường làm cho bọn họ ý thức được, đây chính là chia tay. Tại sân trường đại học, chuyện như vậy là thường tình.

Bọn họ thật bình tĩnh, không thể non hèn biển, cũng không có thềm oán khắc khẫu.

Sau khi tốt nghiệp, Đỗ Quyên về vùng ngoại thành Võ Hán làm giáo sư một cơ sở trung học, vừa chiếu cố mẹ bị bệnh. Cha nàng qua đời sớm.

Nàng không cho Lý Đôn gọi điện thoại tới. Lý Đôn cũng không có gọi cho nàng.

Điều này cũng không có gì, hắn chính là như vậy. Nàng khẽ cười thâm nghĩ, thuận theo tự nhiên tốt nhất, chết không buông tay càng tăng thêm phiền não.

Nàng tuy rất được người ưu ái, vẫn không tìm được bạn trai.

Nguyên nhân không có gì khác, quá khứ nàng được Lý Đôn chiếu cố quen. Hắn tựa như một cái răng của nàng. Nay răng rơi, chừa lại một khoảng trống.

Muốn trồng lại một cái răng, gắn tới gắn lui không bằng tự nhiên, đành phải thôi. Lúc không có chuyện gì làm dưng đầu lưỡi liếm chỗ trống, hy vọng ngày nào đó chính nó mọc ra.

Một năm sau, nàng nhận được điện thoại của một bạn học nữ, nói Lý Đôn tại Thượng Hải phát triển rất tốt, còn và con gái của lão tổng yêu nhau, hỏi nàng có biết hay không.

Nàng cười nói: "Hắn ưu tú như vậy, có người thích mới bình thường, không ai thích mới không bình thường." Phảng phất như rất tự hào.

Bạn học nữ mừng nàng vô tâm vô phé, không biết buồn.

Nàng tiếp tục cười.

Có gì mà buồn! Lý Đôn nên cưới vợ, nàng cũng sẽ gả cho người, chuyện rất bình thường, vì sao phải khổ sở? Hắn không phải người xấu, cũng không lừa nàng.

Ba năm sau, mẹ nàng qua đời.

Buổi tối trước lúc lâm chung, Đỗ mẹ nhìn con gái nói: "Quyên nhi, người phải sống tốt. Cuộc sống này phải cười mới có tư vị. Lúc gặp việc khó, người cho là tôi luyện, sẽ không cảm thấy khổ; nếu người luôn nghĩ vì sao ta luôn gặp chuyện không hay, đó là hỏng rồi, người sẽ trở thành người bất hạnh nhất trên đời này."

Đỗ Quyên cười nói: "Mẹ, tính tình ta người còn không biết."

Đỗ mẹ vui mừng gật đầu, nói: "Mẹ yên tâm. Tính tình người lạc quan, mẹ không có gì không yên lòng. Mẹ ra đi, người đừng quá thương tâm. Sinh lão bệnh tử đều là nhân sinh chuyện thường, phải dùng tâm bình hòa đối mặt..."

Đỗ mẹ đi, quả nhiên Đỗ Quyên không khóc lớn.

An táng mẹ xong, nàng một mình bắt đầu những ngày không biết sầu.

Xuân về hoa nở tháng 3, Lý Đôn từ chức tới.

"Lý Đôn!"

Đỗ Quyên nhìn thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc của hắn, nhảy dựng lên cao hứng xoa tay hô to, sau đó chạy vội qua, làm học sinh chung quanh đều tò mò dừng bước nhìn bọn họ.

Lý Đôn trước sau như một vô thanh cười, mở ra hai tay ôm lấy nàng, thấp giọng bên tai nàng nói: "A di đi, ta đến lo cho người."

Đỗ Quyên cười, nhưng mắt dâng lên sương mù.

Thì ra, hắn luôn tại chỗ tối nhìn nàng!

Răng nanh Đỗ Quyên lại mọc ra!

Không đề ra nghi vấn, không có nghi ngờ, giống như làm công nhân bên ngoài trở về nhà bình thường, bọn họ khôi phục quan hệ yêu thương.

Nhóm bạn gái của Đỗ Quyên tận tình khuyên nàng phải cẩn thận: "Chuyện trước kia của hắn người cũng không hỏi, cứ như vậy thôi? Người có biết hắn làm qua cái gì? Người có biết hắn yêu người như trước đây? Người có biết..."

Đỗ Quyên đánh gãy lời nói các nàng, cười nói: "Mẹ ta không để lại cho ta di sản lớn gì, có cái gì tốt để hắn lo nghĩ!"

Bạn bè nhìn nàng thờ dãi.

Sáng sớm, Đỗ Quyên và Lý Đôn ngồi tại trường học cạnh bờ sông nhỏ quy hoạch tương lai.

Nhìn nước sông sóng gợn lăn tăn, Lý Đôn hỏi Đỗ Quyên: "Người mong muốn cuộc sống tương lai như thế nào."

Đỗ Quyên tựa vào ngực hắn, suy nghĩ một chút nói: "Ta nghĩ tới... Đào viên sinh hoạt. Tựa như... tựa như Dương Quá và Tiểu Long Nữ, ở trong cỏ

mộ Chung Nam Sơn. Bất quá kia quá hư ảo, ta chỉ cần có thể tìm một nơi non xanh nước biếc, sinh hoạt nông thôn đơn giản là được."

Lý Đôn sờ tóc nàng, nhẹ giọng nói: "Dương Quá và Tiểu Long Nữ, trải qua rất nhiều kiếp nạn, cuối và mới bình thân. Nếu bọn họ ngay từ đầu ở tại cỗ mộ không ra ngoài, lấy tính tình Dương Quá, hai người sợ là đi không đến đâu, không có kết cục đẹp như vậy. Bởi vì người lúc còn trẻ, không cam tâm bình thân, luôn ngóng về thế giới phồn hoa."

Nói xong, hắn cúi đầu hỏi người trong ngực: "Người thật có thể buông bỏ sinh hoạt ưu việt nơi thành thị, sinh hoạt tại nông thôn? Không phải bằng tưởng tượng vẽ ra cảnh giới lý tưởng?"

Đỗ Quyên nghe xong, nghiêm túc suy tư.

< thần điêu hiệp lữ > mở đầu, Tiểu Long Nữ hỏi Dương Quá, nếu là có một ngày hắn nhàm chán cỗ mộ phải làm thế nào. Dương Quá nói, chúng ta liền đi ra ngoài chơi. Tiểu Long Nữ nghe xong thực lo lắng.

Đỗ Quyên nhớ lại một đoạn này, nghiêm túc nghĩ về mình.

Một hồi lâu, nàng mới nhìn Lý Đôn nói: "Ta sẽ không! Ta từ nhỏ sinh hoạt ở thành thị, đều ghét phồn hoa. Ta thích nông thôn. Ngày người dẫn ta đi nông thôn chơi, ta rất vui vẻ. Ta là người thấy đủ là vui, lúc bắt đầu có chút không thích ứng, sau đó ta sẽ quen."

Lý Đôn trịnh trọng truy vấn: "Thật sự?"

Đỗ Quyên dùng sức gật đầu nói: "Thật sự. Ai! Chính là khả năng thực hiện không lớn."

Lý Đôn khẽ cười nói: "Người muốn sinh hoạt hào hoa xa xỉ, ta không làm được. Người muốn qua cuộc sống như thế, chỉ là một nhắc tay thôi."

Đỗ Quyên đột nhiên ngồi dậy, thất kinh hỏi: "Người muốn theo ta đi nông thôn? Người tình nguyện?"

Đàn ông và đàn bà không giống nhau!

Lý Đôn cười, khẳng định gật đầu, "Thành phố phồn hoa, ta cũng kiên thức qua, cũng tính lang bạt qua. Ta vốn xuất thân nông thôn, đem so sánh mà nói, ta vẫn thích sinh hoạt nông thôn."

Đỗ Quyên mới không tin đâu.

Mấy năm nay, hắn trải qua những gì?

Nàng không muốn hỏi, chỉ cần có thể và hắn và một chỗ là được.

Ngẫm lại, nàng lo âu hỏi: "Nhưng là, ở nông thôn cũng không dễ dàng như vậy, chúng ta..."

Quá đột nhiên, nàng trở tay không kịp.

Lý Đôn ngắt lời nàng, nói: "Cũng không có gì khó khăn. Mọi người luôn tìm lý do, nói mình thân bất do kỷ, kỳ thật là không bỏ xuống được mà thôi. Thật buồn, hết thấy đều rất đơn giản, nhắc chân là có thể đi."

Đỗ Quyên còn sững sờ, hần lại nói: "Ta mấy năm nay cũng để dành được chút tiền, có hơn bốn mươi vạn đâu. Sinh hoạt ở nông thôn, cả đời đều đủ chúng ta cũng không phải ăn không ngồi rồi sẽ không để cho người sinh hoạt như người nguyên thủy."

Đỗ Quyên không để ý đến lời nói đùa của hần, bật thốt lên hỏi: "Hơn bốn mươi vạn? Người từ đâu có nhiều tiền như vậy? Đừng là bán thân mà có đi!"

Rất tự nhiên hỏi, không phải ép hỏi, chắt vấn.

Hần từng qua lại với con gái tổng giám đốc nha!

Lý Đôn nhìn chằm chằm nàng hỏi: "Nếu là tiền ta bán thân, người dám dùng hay không?"

Đỗ Quyên bĩu môi nói: "Vì sao ta không dám dùng? Chỉ là nhớ tới trong lòng ê ảm." Nói xong, còn làm như thật giơ tay lau khóe mắt không có nước mắt một cái.

Lý Đôn cười, ôm chặt lấy nàng, khẽ hôn một cái trên trán nàng, thanh âm trầm thấp phảng phất mang theo từ tính: "Người yên tâm, đây không phải là tiền bán thân. Hơn bốn mươi vạn cũng không nhiều tại Thượng Hải chỉ có thể mua cái phòng bếp ta làm chủ quản ba bốn năm, tích cóp số tiền này coi như là ít."

Lại cúi đầu, tại bên tai nàng nhỏ giọng nói nhỏ: "Ta vẫn là xử nam. Còn nguyên xi, chưa khai phong đâu. Đợi người đến khai phong!"

Đỗ Quyên nghe xong, rõ ràng muốn cười to, lại cười không nổi.

Nàng tựa đầu vào ngực hần, buồn buồn hỏi: "Chúng ta đi đâu?"

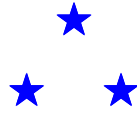
Lý Đôn nói: "Hết thấy đều giao cho ta, người không cần lo."

Đỗ Quyên nói: "Tốt! Về sau, người chính là Dương Quá, ta chính là Tiểu Long Nữ."

Lý Đôn lắc đầu nói: "Ta không cần làm Dương Quá, người cũng không phải Tiểu Long Nữ. Ta không thích Tiểu Long Nữ, ta thích người. Người giống như Hoàng Đỗ Quyên trên núi, kiêu diễm không bị cản trở..."

Đỗ Quyên: "Hoàng Đỗ Quyên là cái dạng gì?"

Lý Đôn: "Qua vài ngày người có thể thấy được."

Sau đó, Lý Đôn liền bận rộn.

Giúp Đỗ Quyên từ chức, sau đó hai người xin đi tỉnh Hồ Bắc thành phố Thập Yên huyện Trúc Khê trấn Tuyên Khê ở một sơn thôn hẻo lánh thôn Thanh Tuyên làm giáo sư, hộ khẩu đang chờ duyệt...

Hơn hai mươi ngày sau, hết thầy đều làm xong.

Trải qua đường sắt, đường cao tốc, phổ thông quốc lộ, sau đó là đường đất, cuối và... Bọn họ đạp lên quanh co khúc khuỷu đường núi, bước vào thế ngoài đảo nguyên.

Đỗ Quyên chỉ cõng cái túi xách nhỏ, hai tay không, vừa đi vừa thở hỏi: "Người... Là, làm sao tìm được đến chỗ này?"

Trời tháng 4 thơm ngát. Ven đường là dãy núi non trùng điệp, cây to xanh mướt, rừng trúc liên miên, xanh um tươi tốt, suối quanh đá lớn, chim hót ngọn cây, đầm băng trong veo, cá diển nước cạn... Đẹp vô vàn cảnh rừng núi hoang dã!

Lý Đôn đeo túi du lịch lớn, nắm tay nàng lôi đi, vừa nói: "Trước đây tìm. Hiện tại, trong góc núi đều có đường đi, nông thôn không còn là nơi an tĩnh. Ta nghĩ, nơi chúng ta đi không thể quá lạc hậu, còn có non xanh nước biếc. Cũng không thể giao thông quá tiện lợi, bằng không sẽ không thanh tịnh, người ta cũng không nhất định tiếp thu chúng ta. Nơi này tại Hồ Bắc, giao giới của Thiểm Tây và Trùng Khánh, thuộc về Bắc sơn. Thôn này ở trong núi, tuy rằng nước non đẹp, lại không có cảnh trí nổi danh nên ít người tới. Người xem bên ngoài bốn phương thông suốt, trong núi này lại không có đường thông vào. Bên trong chỉ có 2 thôn, cách trấn trên mấy chục dặm đường núi, không có điểm sáng hấp dẫn người đầu tư, chính phủ địa phương sẽ không chịu bỏ số tiền lớn sửa đường, cho nên mới thanh tịnh như vậy."

Đỗ Quyên nghe xong, ôm hấn cánh tay cười to nói: "Vạn hạnh... Vạn hạnh... Ái da! Ta đi không được, muốn nghỉ một lát..."

Lý Đôn đem túi xách nhỏ duy nhất của nàng kéo lại, đeo trên cánh tay.

Đứng thở hổn hển hai cái, Đỗ Quyên lại cười nói: "Ta còn tưởng rằng, người muốn mang ta về nhà ra mắt lão gia."

Lý Đôn mỉm cười nói: "Nhà ta tuy rằng cũng không sai, chỉ là người quá nhiều, trên cơ bản liên quan tới thành thị, cho nên ta mới tìm nơi này."

Đỗ Quyên lại hỏi: "Vì sao nhất định phải khó khăn xin làm giáo sư? Tùu tiện tìm một nông thôn ở không được sao?"

Lý Đôn nhìn nàng lắc đầu, bộ dạng ôn thanh chỉ bảo nói: "Ngươi nha, đừng thoải mái tin tưởng người khác như vậy. Có hướng đi, thân thích bằng hữu có thể tìm tới ngươi; bằng không, ngươi cứ đi theo ta đi như vậy, vạn nhất ta đem ngươi bán làm thế nào? Ta ở bên ngoài ngây ngươi mấy năm, nói không chừng đã thay đổi đâu!"

Và một giọng điệu giống những người bạn của nàng.

Đỗ Quyên cười nhìn hắn không nói.

Nàng chưa từng có ý niệm như vậy.

Đi hơn bốn giờ, băng qua ba bốn ngọn núi lớn phía trước xuất hiện một sơn cốc, màu xanh mênh mông, ruộng đồng xa xa, dựa vào núi có một thôn trang.

Trong bóng cây lúa thưa thớt thoáng vài căn nhà. Ban đêm, đỉnh rừng khói bếp lượn lờ, và sương mù bốc hơi, gà gáy chó sủa, tiếng người cũng không lớn.

Đây, chính là thôn Thanh Tuyền.

Chương 2

Khoảnh Khắc Ngưng Tụ Thành Vĩnh Hằng

Xuống núi, chỉ thấy một tảng đá sạch sẽ theo con đường nhỏ từ núi uốn lượn kéo dài, hướng vào thôn, so với khu đường núi hoàn toàn bất đồng; bên đường là một cái dòng suối nhỏ trong vắt, cũng chảy về phía trong thôn.

Đỗ Quyên hoan hô một tiếng, nhanh chân chạy về phía trước.

Lý Đôn cũng không ngăn cản, mỉm cười nhìn, chỉ dặn dò "Coi chừng dưới chân."

Chờ đến cửa thôn, Đỗ Quyên tùy ý nhìn có thể thấy được một cây cỏ thụ khoảng hai người ôm, nhà dân gạch ngói màu xám sẫm, tường gạch, bậc thang trắng, mặt tường rể cây rêu xanh, suối nước reo vui và cỏ hoa dại bên dòng suối.

Nàng chỉ có một cảm giác dạt dào phong cách cổ!

Đây là một thôn trang cổ xưa.

May mắn có vài ngọn núi lớn cách trở, mới tránh khỏi du khách đến gây rối.

Lý Đôn hỏi người trong thôn, lại tự giới thiệu thân phận, lập tức bị dắt đến thôn ủy hội. Cả thôn đều vọt tới thôn ủy hội xem.

Bọn họ bị nam nữ, già trẻ, lớn bé vây quanh, như nhìn gấu trúc vậy.

Các thôn dân đều bảy điều tám chuyện hỏi, nào là nam nữ còn trẻ như vậy, một soái khí một xinh đẹp, sao lại đến vùng núi non hẻo lánh này? Còn đem hộ khẩu tới. Con của bọn họ đều không muốn ở nhà, đều ra ngoài làm việc.

Hai người đều cười không đáp, gương mặt sâu không lường được.

Sau đó, Lý Đôn bận trước bận sau, và người trong thôn thương lượng, chào hỏi. Thôn trưởng an bài bọn họ trước tiên ở tạm ký túc xá của trường tiểu học trong thôn, đưa tới lương thực, buổi tối tại nhà thôn trưởng ăn cơm.

Trên bàn cơm, Đỗ Quyên nhìn thấy một chậu xanh mơn mớn đậu hủ, mừng rỡ kêu lên: "Thần tiên đậu hủ!"

Thôn trưởng cười nói: "Đến nơi này, ăn thứ này rất dễ dàng. Kêu nãi nãi dạy người làm."

Đỗ Quyên không ngừng bận rộn gặt đầu.

Suốt đêm không nói chuyện, ngày hôm sau, Lý Đôn tìm thôn ủy phê một mảnh đất.

Ở nông thôn ngày nay không thể so với trước kia, không được tùy ý chiếm dụng đất xây phòng. Nhưng thôn trưởng cảm kích bọn họ chịu đến nơi hoang vu này dạy học, lại nói nơi đây không giống bên ngoài, không ai khó khăn diện tích lớn nhỏ, cho nên phê cho bọn họ nhiều chút.

Hai người đi khắp thôn trong thôn ngoài, chọn trúng một mảnh đất ở sườn núi phía nam làm nền móng tân phòng. Dòng suối nhỏ từ dốc khoảng hai mươi mét chảy qua, sau lưng là cây rừng rậm rạp, bên trái có khối đất trống, tương lai làm đất trồng rau.

Gạch ngói đều mua từ trong thôn, có lò gạch nung, bên ngoài không vận chuyển vào được, tổng cộng cũng xài hơn một vạn đồng tiền.

Nơi này xây nhà chỉ có thể mời nông dân trong thôn hỗ trợ, lại mời thím, dì đến nấu cơm, ngày thứ ba liền khai công.

Đỗ Quyên hoàn toàn chen tay không được, chỉ và bọn nhỏ chơi.

Chạng vạng tối sau khi kết thúc công việc, Lý Đôn trở lại ký túc xá tiểu học, dùng nồi lớn nấu cơm xào rau, nồi lớn lên nồi nhỏ xuống bận rộn, không cho Đỗ Quyên hỗ trợ.

Đỗ Quyên ở bên nhìn, ngượng ngùng nhìn Lý Đôn nói: "Ta không làm gì hết, để người bận rộn."

Lý Đôn ôn nhu nói: "Không cần người làm, chỉ cần xem thôi. Chỉ có hai người, vội vàng gì đâu. Đợi tương lai có đứa nhỏ, một mình ta không lo xuê, người lại học làm việc. Con gái, thời trẻ thanh xuân mỹ lệ. Khi lấy chồng, làm vợ người khác, lại lo liệu việc trong nhà."

Đỗ Quyên đưa tay chống lên thành bếp, vui sướng cười nói: "Người mệt cả ngày, biến thành nhếch nhác, không đẹp trai."

Lý Đôn nói: "Vậy thì thật là tốt. Trở thành người thường, người đỡ phải lo lắng ta lãng nhãng."

Đỗ Quyên hỏi: "Người quen ta như vậy, đem ta nuôi được như nước trong veo, sẽ không sợ ta lãng nhãng?"

Lý Đôn cũng không ngần ngại đầu lên trả lời: "Nếu người phát hiện có người tốt hơn ta, ta để người đi và hẳn, không cần vụng trộm. Sao ta thả người bốn năm, người cũng không và người đi vậy?"

Đỗ Quyên không lên tiếng, chỉ cười.

Một lát sau, Đỗ Quyên lại cười hỏi: "Vì sao không cần nồi cơm điện nấu cơm?"

Lý Đôn liếc mắt nhìn nàng, ôn nhu nói: "Nồi cơm điện nấu cơm người còn chưa ăn đủ? Củi lửa nấu cơm khẳng định người chưa ăn qua. Tại sao người đến nơi này?"

Thì ra hẳn muốn nấu cho nàng ăn.

Đỗ Quyên cực kỳ vui mừng. Đúng rồi, nàng đến là vì điện viên sinh hoạt nha!

Vì thế, hẳn bận rộn tại bếp, nàng như cái đuôi theo trước theo sau, hỏi cái này hỏi cái kia, nhóm lửa thế nào, xào rau ra sao, bảo là muốn quan sát cẩn thận trước, sau này làm mới không xa lạ.

Lý Đôn vo gạo xong, chỉ vào nước vo gạo màu trắng sữa trong bồn nhựa nói với nàng: "Nước này cho người rửa mặt. Người ở đây, không cần thiết dùng đồ trang điểm. Những thứ kia đều có thể tiết kiệm."

Đỗ Quyên không rõ ý của hẳn, ngoan ngoãn gật đầu nói: "Tại chỗ này không cần thiết dùng đồ trang điểm, lãng phí tiền."

Lý Đôn cũng không giải thích, đợi cơm nấu sôi, lại múc một chén nước cơm nóng nặc, thêm chút đường đỏ, bung cho nàng uống, "Cái này tốt nhất."

Tốt như vậy, cũng không giải thích.

Hai cái nồi, một cái nấu cơm một cái xào rau, trong nồi cơm còn nấu 2 cái trứng gà.

Đậy nắp nồi, bóc một cái trứng gà ra, lòng trắng trứng thủy tinh trơn mềm, nóng hôi hôi, giao cho nàng, ở trên mặt nàng lăn lộn, nói là mỹ dung.

Cái này Đỗ Quyên biết, nên vui vẻ làm.

Lăn xong, đem lòng trắng trứng lột, chỉ ăn lòng đỏ trứng.

Đợi đồ ăn bung lên bàn, chỉ có ba cái: rau hẹ xào tôm, rau xanh biếc, còn có măng non xào thịt khô...

Đỗ Quyên nhìn nuốt nước miếng, ăn vội hai chén.

Buổi tối, bọn họ ngồi kê bên nhau trước cửa sổ, cũng không thắp đèn. Thôn trang đã ngủ say, chó cũng không sủa, chỉ có gió thổi cây reo, dòng nước róc rách thanh âm vang trời.

Đỗ Quyên nói: "Nơi này tốt thì tốt, nhưng con của chúng ta tương lai làm thế nào?"

Lý Đôn nhẹ giọng nói: "Hai người chúng ta còn dạy không được đứa nhỏ sao, nhất định phải đi trường danh tiếng, thỉnh danh sư? Theo ta thấy, ở đây tốt. Lại nói, hiện tại tin tức phát triển như vậy, sợ cái gì. Khi ta còn nhỏ, điều kiện so với bây giờ kém hơn, không phải ta cũng thành tài sao!"

Đỗ Quyên hài lòng gật đầu, cảm thấy chuyện gì bị hẳn nói, đều không tính là chuyện.

Đêm xuân, nàng dựa vào ngực Lý Đôn, trong lòng nhu tình lưu luyến, ôm chặt hấn dùng sức cọ, còn thấy không đủ, phảng phất muốn tiến vào thân thể hấn mới thỏa mãn. Không tự chủ nhỏ giọng lầu bầu nói: "Ta... muốn khai phong!"

Lý Đôn nghe xong thân mình cứng đờ.

Lúc này, hấn nên hóa thân thành sói đối mới là bộ dáng nam nhân nên có.

Nhưng là, trong lòng hấn nhu nhu, muốn cười, lại sợ nàng xấu hổ.

Trầm mặc một hồi, hôn nàng một chút, dùng giọng trầm thấp dỗ nói: "Đợi phòng xây xong, chúng ta liền kết hôn. Hiện tại người thích đốt giai đoạn, lúc yêu đương liền ở chung, đến quá dễ dàng, mất rất nhiều lạc thú. Kết hôn là chuyện lớn trong đời, phải thận trọng. Chúng ta trước tự tay kiến tạo nhà, sau đó chọn ngày kết hôn. Thời khắc chờ đợi, mỗi ngày đều sung mãn mong đợi, khát vọng, người sẽ cảm thấy sinh hoạt tràn đầy như những cánh buồm phiêu lãng. Đợi đến lúc kết hôn, đêm động phòng hoa chúc, thật đẹp..."

Đỗ Quyên lập tức ngẩng đầu, hưng phấn nói: "Được, cứ như vậy!"

Hấn luôn có thể đem ngày bình thường tả như thơ.

Kế tiếp hơn mười ngày, nhà bọn họ trên công trường một mảnh khí thế ngất trời.

Lý Đôn là tổng chỉ huy, thiết kế phòng ốc, trong ngoài quy hoạch bố trí, đều do hấn một tay hoàn thành.

Các hương thân dưới sự an bài của hấn xây nên một tòa tiểu viện, bốn gian nhà trệt, bên ngoài là phòng bếp, WC; đất trồng rau bên cạnh cũng đều khai khẩn, đốt tro rơm rạ, đánh luống, trồng các loại rau dưa theo mùa.

Lúc Lý Đôn bận rộn, Đỗ Quyên dạy học tại trường, mang bọn nhỏ chơi.

Nhà xây xong, lại mua chút đồ điện gia dụng đơn giản. Hoàn hảo nơi này có điện. Vật lớn, chỉ mua tủ lạnh mướn máy đồng hương khiêng vào TV cũng không mua, dù sao bọn họ có máy tính xách tay.

Hôn kỳ định vào ngày mồng một tháng năm.

Đỗ Quyên không có người nhà, cũng không có ý định thông tri thân thích.

Lý Đôn nói đợi nghỉ hè mang nàng về quê lại làm hôn lễ một lần nữa, bây giờ là ngày mùa bọn họ không thể tới.

Vì thế, chỉ có hai người bọn họ kết hôn.

Nhưng không ảnh hưởng chút nào đến tâm tình hạnh phúc của bọn họ, tranh thủ lúc rảnh rỗi đi lên núi chơi.

Nhìn khắp núi cây xanh hoa hồng, suối trong ngang núi, hấn nói: "Thường nhìn những thứ này, ánh mắt của người sẽ càng thêm long lanh hoạt."

Đỗ Quyên vui vẻ cười to.

Hắn dùng non xanh nước biếc, đem nàng nuôi thành trắng nõn hồng hào, sắc mặt tựa như cánh hoa đào, dù nàng mỗi ngày chỉ thoa kem dưỡng da bình thường nhất.

Phụ nữ trong thôn thường nói làn da nàng trắng mịn có thể vắt ra nước.

Lúc xuống núi, nàng đi mệt, hắn liền cõng nàng.

Gặp gỡ người trong thôn, mặt hắn không đổi sắc nói: "Đỗ Quyên trật chân."

Tin tức này truyền ra, nhất thời rất nhiều người tới cửa thăm, đưa gà vịt, đưa trứng gà, đưa thịt khô, đưa nấm hương ... Làm Đỗ Quyên cả kinh không khép được miệng.

Lý Đôn đều nhận lấy, cảm tạ, đưa người đi, quay đầu nhìn nàng cười.

"Vui vẻ không?"

"Vui vẻ!"

"Ngày mai giết gà cho người ăn. Hàm hay kho tàu?"

"Ta muốn ăn hàm!"

Truớc ngày mùng một tháng năm một ngày, là chủ nhật.

Buổi sáng, Đỗ Quyên mang theo 2 bé gái cách vách lên núi hái hoa về cắm vô bình.

Trong lòng đứa nhỏ, Đỗ lão sư đẹp như tiên nữ.

Một bé nói: "Đỗ lão sư, người xinh đẹp hơn hồng Đỗ Quyên."

Đỗ Quyên không hài lòng lắc đầu nói: "Lão sư không phải hồng Đỗ Quyên. Lý lão sư các người nói ta là Hoàng Đỗ Quyên." Nói xong chỉ cho các nàng xem.

Khắp núi đỏ rực, một đám Hoàng Đỗ Quyên kiêu diễm nở rộ, thanh lịch, hào phóng, hơn nữa sức sống tràn đầy, so hồng Đỗ Quyên có một loại nội liễm nóng bỏng khác!

Vì thế, bé gái liền đi tìm Hoàng Đỗ Quyên.

Lão sư muốn kết hôn, trong nhà nhất định phải trang hoàng thật đẹp, phải cắm nhiều hoa hơn.

Chạy lên đỉnh núi, nàng phát hiện bên cạnh vách núi có một bụi Hoàng Đổ Quyên, chỗ kia cách vách núi hai mét, thực an toàn, liền đi qua hái.

Nhưng là, nàng đập trúng một cục đá tròn, té ngã, lăn xuống phía dưới.

Nàng sợ tới mức kêu to, hốt hoảng níu lấy một bụi cỏ, mới dừng lại trượt, treo ở vách núi.

Đỗ Quyên nghe, lập tức xông lại, bị tình hình trước mắt dọa sợ.

Bởi trước vách núi là sườn dốc, không thể mượn lực, nếu là dùng tay kéo, hai người đều bị rớt xuống. Nàng ra lệnh tiểu nữ hài không nên cử động, sau đó cẩn thận đến bên cạnh nàng, đập trên một bụi cây, đem bé gái kéo lên trên.

Bé gái trèo lên, nhưng là nàng dẫm lên rễ của bụi cây, rớt xuống vách núi.

Đỗ Quyên không nghe thấy học sinh hoảng sợ kêu to, nàng chỉ nhìn thấy Lý Đôn vọt tới, đầy mặt kiên quyết, không chút do dự nhảy xuống theo nàng.

Giữa không trung, hắn nhìn chằm chằm nàng, khoa tay khoa chân như bơi lội, gia tốc rớt xuống, muốn bắt kịp nàng.

Sao xẹt thật là nhanh?

Nhưng cũng không mau hơn Lý Đôn!

Nam nhân kia, rơi cực nhanh, rớt cuộc đuổi tới nàng!

Tại khoảnh khắc trước khi chạm xuống đất, hắn ôm lấy nàng, dùng sức một cái xoay người, biến thành hắn ở bên dưới, nàng ở trên, đụng vào loạn thạch trên đá cốc thật mạnh! !

Thời không khoảnh khắc yên lặng!

Vì sao hoa rừng như cũ rục rở?

Vì sao gió xuân như trước ấm áp?

Đỗ Quyên chưa từng uể oải quá như thế này: vì sao vách núi này thấp như vậy?

Nếu là cao hơn một ít, bọn họ còn có thể nói vài câu.

Nhưng là, nàng mơ hồ chỉ nhìn thấy bờ môi của hắn giật giật, giống như nói "Sống sót!"

Sống sót?

Đối với người lạc quan, lựa chọn sinh tử trước nay không là nan đề.

Giờ khắc này, Đỗ Quyên chỉ hi vọng và người trong lòng nằm tại đáy cốc, để hoa dại cỏ dại đem bọn họ mai táng, tui da bọn họ se nuôi dưỡng mảnh đất này màu mỡ, chờ đến năm, lại nở ra sáng lạn Hoàng Đổ Quyên...

Trước khi chìm vào mảnh tối đen, nàng cảm thấy nàng được như nguyện.

Cho dù có Lý Đôn làm thịt đẽm, nàng cũng không thể may mắn thoát khỏi tai nạn.

Chân núi, nhà mới đã được dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp. Đá vụn được xếp thành bậc thang, từ dốc kéo dài đến sân nhỏ. Tường rào, phòng ốc màu than chì gạch ngói, kiểu cổ xưa lộ ra nét tự nhiên, chữ hỷ lớn bằng giấy đỏ được dán trên cửa sổ và cửa chính.

Đêm mai, Đỗ Quyên muốn "khai phong" đâu!

Trong sân, một đám gà con vừa ấp ra "thu thu" kêu lên vui mừng.

Trong phòng bếp, lò đất mới đắp có hai cái nồi, đều là củi đốt củ. Điềm tâm đã sẵn sàng, nước trong nồi còn ấm có một bát cháo gạo bên trong, thêm đường đỏ, bên cạnh còn có trứng gà. Bàn vuông nhỏ bày vài món đồ ăn, đều dùng lồng bàn đậy lại. Trên giá rửa mặt là một chậu nước vo gạo, trắng đục nồng nặc, là để cho Đỗ Quyên rửa mặt.

Vại nước được đậy kín, trong rổ nhỏ rau xanh đã rửa sạch còn chưa xào, đây là phải đợi trước khi ăn cơm mới xào.

Lý Đôn nói, xào rau xanh tươi non, vị rất thơm ngon.

Không có người trở về ăn.

Chương 3

Sinh Con Nơi Hoang Dã

Nước Đại Tĩnh, thành Kinh Châu huyện Trúc Khê, sâu qua 3 ngọn núi có thôn Thanh Tuyền, nước non tung hoành, lấy tên của dòng suối.

Tháng 4, núi quanh thôn Thanh Tuyền phủ đầy hoa rừng rực rỡ. Sở dĩ chúng nó tươi tốt như thế bởi vì nơi này cây rừng bị các thôn dân chặt hết, bụi cây hoa cỏ dưới tàng cây mới có thể hứng toàn bộ ánh mặt trời chiếu rọi.

Từ phía Tây đi qua hai đỉnh núi là rừng cây dày đặc. Rừng rậm mờ mịt nhưng vẫn lộ ra đường sâu thẳm vào núi cao.

Trong rừng, một thôn phụ bụng to đang bận rộn, dùng loan đao đem những nhánh cây tùng khô héo vàng óng ánh chặt thành từng đoạn một, thuận tay chặt đống ở một chỗ. Phía dưới đã lót sẵn dây thừng, đọi lát nữa buộc chặt.

Phụ nhân này họ Phùng, khoảng chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mi mắt coi như đoạn chính, nhất là hai hàng lông mày kia, đen nhánh gọn gàng. Có lẽ do làm lụng vất vả, sắc mặt có chút đen. Nàng nhẵn mặt, mím chặt môi, như đang hờn dỗi ai.

Từ thân hình nàng, hẳn đã mang thai bảy tám tháng.

Nữ nhân ở nông thôn, dù đang mang thai cũng không cách nào nông chiêu, nâng bụng to giặt đồ nấu cơm như thường, lên núi đôn củi cũng không là chuyện lạ.

Trước kia lên núi đều là mấy phụ nhân hẹn nhau đi chung. Hôm nay chỉ có một mình Phùng Thị. Đang là thời kì gieo hạt mùa xuân, trải qua mùa đông củi trong nhà đều dùng hết rồi. Chồng đang vội gieo trồng vụ xuân, con gái lại nhỏ, tất cả đều không trông cậy được. Nàng gần đến ngày sinh, trong lòng gấp, muốn tranh thủ chưa đến lúc sinh tích góp củi đủ cho nhà dùng.

Gần núi dựa vào núi, người trong núi không thiếu củi đốt, chỉ cần cần mẫn.

Người thôn Thanh Tuyền đều dùng nhánh tùng, thứ này dễ cháy. Mọi người dùng loan đao chặt nhánh tùng thành từng đoạn, chặt đống ở trên núi để vài ngày, đọi khô héo, lại trở vào núi mang trở về. Bằng không nhánh cây còn tươi rất nặng, mang xuống núi quá mệt.

Lần trước nàng chặt 2 cây, đã để năm sáu ngày. Nếu không đến kéo về, bị người khác lấy đi mất công mất việc, cho nên nàng cố kéo thân mình nặng nề, một mình lên núi mang về.

Phùng Thị thu thập những nhánh tùng xong, cột lại xong mới dùng tay áo lau mồ hôi, ngồi thở nghỉ tạm.

Một lát sau, nàng ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời đã đứng bóng, vội vàng dùng tay chống, cố sức đứng lên, chuẩn bị về nhà làm buổi trưa cơm.

Ai ngờ mới đứng dậy, chợt thấy bụng một trận đau đớn.

Đã sanh ba đứa nhỏ, Phùng Thị thấy không ổn. Đây là điềm báo!

Nàng hoảng hốt, nhìn chung quanh rừng núi yên tĩnh không một tiếng người, đành phải tĩnh tâm cân nhắc: củi này khẳng định không thể mang về, nàng chỉ có thể đi về hướng nhà mình. Cho dù không thể về tới nhà, có thể đi đến gần thôn Thanh Tuyền một chút cũng tốt, không chừng có thể gặp gỡ người trong thôn lên núi, khi đó có thể giúp về thôn gọi người.

Nghĩ thế, đợi cơn đau qua đi, nàng cầm loan đao đi trở về.

Người trong núi, chế nông cụ không dễ dàng, cho nên đao là vạn vạn lần không thể bỏ.

Cẩn rãng đi phía trước, đi không đến nửa dặm đường, cơn đau lần thứ hai lại ập đến.

Phùng Thị dựa ở một cây tùng đã bị chặt hết nhánh, sắc mặt trắng bệch.

Nàng không đi được nữa, cảm giác phí dưới có chất lỏng âm ẩm dính dính chảy xuống, nháy mắt ướt đầm quần, nàng run rẩy chậm rãi trượt ngồi trên mặt đất.

Thôn phụ hơi nhíu mi, giữa mi mày mang theo quật cường, dùng tay chống đỡ, cố sức hoạt động móng, đổi đến chỗ bằng phẳng, lưng tựa thân cây, làm cho mình ngồi thoải mái chút, cũng cởi bỏ quần, mở ra hai chân.

Một trận đau đớn làm nàng muốn khóc lớn kêu to.

Nàng bất chấp, cẩn rãng cởi áo ngoài, chuẩn bị dùng để bao đứa nhỏ, thuận tay tùy tiện kéo lá thông cạnh bên, kéo vài miếng lá xanh lớn lót, lại chuyển qua ngồi lên...

Người sinh hoạt trong núi, đem thiên nhiên phép tắc khôn sống mỏng chết biểu hiện vô vàn ngẫu nhiên. So với nhà giàu sang, năng lực thích ứng và sinh tồn của bọn họ mạnh mẽ hơn, bao gồm sinh con.

Từ khi Phùng Thị gả đến Hoàng gia, tổng cộng đã mang thai 3 lần, đều sinh sản thuận lợi.

Nhưng sinh con dễ dàng nuôi con khó. Hai thai đầu là con trai, sinh ra trăm ngày đã chết. Thai thứ ba là con gái, thế nhưng nuôi được, năm nay bốn tuổi.

Thai này, nàng hết sức trông cậy vào, nhất định phải sinh con trai !

Như vài lần trước, nàng vẫn chưa chịu nhiều tra tấn, vài cơn đau, liền cảm giác được một đoàn lớn nóng bỏng gì đó chậm rãi chen ra bên ngoài.

Nàng đột nhiên quát to một tiếng, dùng sức dùng sức

Căng thẳng ở hạ thân không còn, đứa nhỏ ra ngoài!

Oa

Một tiếng khóc vang dội nỉ non đánh vỡ sự yên tĩnh của núi rừng. Giờ Ngọ chim chóc đang nghỉ ngơi theo tiếng khóc kêu lên, líu ríu, liên tiếp, như nghênh đón một sinh mệnh mới.

Phùng Thị bế đứa bé đang khóc nỉ non lên, ánh mắt dùng ở giữa hai chân, kia nhỏ nhỏ tước nhi, trong lòng nhất thời bị nỗi vui sướng to lớn nhồi đầy.

Nàng rót cuộc sinh được một đứa con trai!

Cắn đứt cuống rốn, kéo xuống một đoạn áo, đem người của đứa bé lau sạch sẽ, lại cẩn thận dùng mảnh áo còn lại bao lại. Lót một tầng, lại bao một tầng, một bên lẩm bẩm nói: "Con trai, con trai của mẹ! Mẹ có con trai ! Có con trai !"

Nàng vừa bao bọc vừa chăm chú nhìn, tuy đứa bé này sinh sớm một tháng, lại thật sự rắn chắc, tay chân nhỏ nhưng có sức; cổ họng lại sáng, khóc không ngừng; mặt mày cũng nhẹ nhàng khoan khoái, không nhăn nhúm.

Bằng trực giác, nàng cảm thấy con trai trưởng thành nhất định là thanh niên tuấn tú.

Đứa bé duỗi chân khóc nỉ non, nàng nhìn thấy hấn trong bắp đùi thoáng qua một ấn ký màu xanh, vội để sát vào nhìn kỹ, như đóa phù vân.

Nàng triển khai chân mày mỉm cười, cảm thấy đây là một phúc khí ấn ký.

Đứa nhỏ bình an ra đời, Phùng Thị nhẹ nhàng thở ra. Để cuống rốn xuống, rót cuộc cầm cự không nổi, trước mắt một trận mơ hồ, hôn mê bất tỉnh.

Một mỗi một buổi sáng lại sinh con, nàng rót cuộc không chống nổi, thân thể nàng không phải bằng sắt.

Sau giờ Ngọ ánh nắng ấm áp chiếu xéo xuống dưới, dùng trên người hai mẹ con. Mẫu thân ngủ mê man, thần sắc an tường mà yên tĩnh. Đứa bé đã ngưng tiếng khóc nỉ non, mở ra ánh mắt đen láy, cũng không biết có thể nhìn thấy thế giới này hay không.

Không biết qua bao lâu, từ trong rừng đi ra một con sói, chần chừ nhìn chăm chăm mẹ con Phùng Thị. Một lớn một nhỏ đều không động, làm nó có chút do dự: có nên tiến lên hay không đây?

Phùng Thị vẫn chưa tỉnh, sói rút cuộc nhịn không được sự hấp dẫn của mùi máu hấp dẫn, đi qua.

Đầu tiên là cuống rốn, đã hấp dẫn không ít muỗi đến đốt, sói tiến lên hít ngửi, lập tức mở ra răng nhọn, hai ba miếng đem cái thứ kia nuốt xuống.

Ăn xong, nó nhìn về phía Phùng Thị.

Không biết là ngại lớn hay như thế nào, nó đối với nàng không có bộ dáng hứng thú, quay đầu nhìn về phía đứa bé vừa ra đời.

Áo xám bao đứa bé, lúc sói dí sát vào, thế nhưng phát ra thanh âm "y nha", dọa sức sinh kia nhảy dựng, lui về sau một bước, yên lặng nhìn hẩn.

Nhưng nó rõ ràng ngửi thấy trên người hẩn có mùi máu tươi, vì thế lại để sát vào...

Lúc này, Phùng Thị ở trong hôn mê hừ hai tiếng.

Sói cảm thấy không ổn, cũng bắt kể, vội vàng tiến lên, cắn lấy đứa bé được bọc kỹ ở trước ngực phụ nhân, ngậm hương về phía Bắc trong rừng chạy.

Rất nhanh, tiếng khóc nỉ non to rõ sâu trong rừng vang lên.

Khóc hai lần, rồi không có tiếng âm.

Đợi Phùng Thị tỉnh lại, mặt trời đã ngã về tây.

Nàng chậm rãi nhớ lại chuyện phát sinh lúc trước, vội nhìn về phía trước mặt

Nơi nào còn có bóng dáng con trai!

Nàng không thể tin được ánh mắt của mình, nhìn phía dưới vết máu chưa khô, nhìn vết bản còn vương trên mặt cỏ: không sai, là sinh, không phải nằm mơ.

Nhưng là, con trai đâu?

Nàng nghi ngờ đánh giá chung quanh, liền phát hiện cuống rốn bị sói cắn còn lưu lại vết máu.

Ngưng một lát, nàng đột nhiên kêu thảm một tiếng, bỗng nhiên đứng dậy.

Mắt choáng đầy sao, đỡ thân cây định một hồi lâu, ánh mắt mới sáng lại. Nàng kéo quần, lại cẩn thận khom lưng xem xét chung quanh, men theo mấy vết bản, hướng phía bắc của rừng cây đi tìm.

Một đường nghiêng ngả lão đảo chạy, một bên kêu "Con trai".

Đáng thương! Nàng vừa sinh con trai , còn chưa kịp giúp hắn đặt tên, đã không thấy tăm hơi.

Qua lại trong rừng không biết bao nhiêu chuyến, rớt cuộc tại một bãi cỏ phát hiện mảnh áo của nàng. Đây là mảnh áo nàng bao trên người con trai , phía ngoài tầng áo, còn có một khúc vải, xiêm y bên trên có dấu răng nhọn rõ ràng cắn, dấu vết cơ hồ làm cho nàng té xỉu lần nữa.

Nhất thời, quát to biến thành kêu khóc, "Con a, người ở đâu..."

Nàng thương tâm đến sợ hãi, rất sợ con trai đã bị sói ăn luôn.

Bởi vì không có phát hiện dấu vết bên trong tầng vải áo, nàng mang theo một tia hi vọng may mắn, kéo thân mình mỗi mệt đến không chịu nổi, tiếp tục ở trong rừng tìm kiếm.

Thương tâm, sợ hãi, tuyệt vọng, nàng hoàn toàn mất đi phương hướng, không biết đi hướng nào.

Phùng Thị bây giờ là lúc " Lên trời không đường, xuống đất không cửa", bỗng nhiên nghe tiếng khóc nỉ non quen thuộc của em bé, nhất thời vui mừng khôn xiết, chạy như điên về hướng tiếng khóc.

Thân thể hư nhược vào giờ khắc này phát ra lực lượng vượt xa người thường, nàng hành động như bay, nhanh chóng chạy xuống triền núi, đi tới một sơn cốc, ánh mắt vội vàng xẹt qua từng bụi hoa cọng cỏ, cuối và dừng tại một hình ảnh cạnh bụi hoa vàng.

Tiếng khóc là từ nơi đó phát ra, hơn nữa còn đang tiếp tục, thập phần thanh thúy, vang vọng sơn cốc, chứng minh hắn khỏe mạnh.

Phùng Thị trong lòng thầm kêu lên: "Đa tạ thần thiên Bồ Tát phù hộ con ta!"

Phảng phất cảm giác được mẫu thân tới, đứa bé khóc hết sức thê thảm.

Đúng vậy, Phùng Thị có cảm giác kỳ quái: đứa bé này khóc thật sự thương tâm, thực bi thống, thực bất lực, và với đứa trẻ mới sinh vô ý thức gào khan khác nhau, nghe xong làm cho người cảm thấy xót xa.

Chương 4

Rừng Hoang Kiếp Khác

Nàng không khỏi hô to một tiếng "Con a, mẹ tới!"

Liên lão đảo bò lét nhào qua, ôm lấy đứa nhỏ, vừa khóc lại cười; trái lại đứa bé kia, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, trên mặt vẫn còn nước mắt, vung hai quả đấm nhỏ ra sức khóc, trong vòng tay ôm ấp của mẫu thân cũng không thể làm cho hẳn ngừng tiếng khóc bi thương.

Phùng Thị đau lòng muốn chết, ôm hẳn không ngừng đung đưa, miệng không ngừng nói: "Con trai, đều là mẹ vô dụng! Mẹ không xem trọng người! Con ngoan cùng mẹ trở về tìm cha đi! Đầu gối đáng chết, không thấy ta trở về, cũng không biết đi tới đón!"

Nàng dõ một hồi, lại tức giận mắng vài câu, cứ như thế lặp lại.

Đứa bé kia ngừng một hồi, chớp mắt hai lần, phảng phất như nhìn nàng.

Mới một hồi công phu, tiếng khóc lại nổi lên, so với vừa rồi càng lớn tiếng hơn, thậm chí có chút thở không ra hơi, tê tâm liệt phế.

Phùng Thị rốt cuộc cảm thấy không đúng. Chẳng lẽ con trai mình bị sói cắn bị thương đau khóc?

Trong lòng cả kinh, thế này mới hậu tri hậu giác nhớ tới kiểm tra con trai có mạnh khỏe hay không.

Nhìn chăm chú nhìn trên người đứa trẻ, đầu não lại là một trận choáng váng mắt hoa vài bao trên người hẳn là bằng lụa, tuyệt đối không phải là của nàng.

Phùng Thị hoảng sợ vạn phần, vội vàng ngồi xuống cỏ, đem đứa bé đặt nằm ngang trên đùi, ba hai cái liền gỡ bao ra xem xét.

Nhìn thấy không có gì, nàng lại ngất đi!

Nguyên lai, trên người đứa bé ngược lại là hoàn hảo không bị thương, chỉ là, nàng chẳng những không phát hiện ẩn ký trên đùi hẳn, cũng không tìm được tiêu tước Nhi (chim nhỏ).

Đây là bé gái!

Cô gái này là Đỗ Quyên.

Khi nàng dần dần có ý thức, nhớ lại lúc bị rơi xuống vực, chẳng những không có sự vui sướng may mắn còn tồn tại, ngược lại bị bi thương bao phủ, nước mắt đầy sưng đỏ vành mắt.

Không có Lý Đôn, nàng một mình sống sót có ý nghĩa gì!

Không có Lý Đôn, thôn Thanh Tuyền còn là thế ngoại đào nguyên sao?

Nhưng là, từ nhỏ nàng là người lạc quan, hơi suy tư nhưng không hề bi thương.

Nếu trời cao không cho nàng chết, nàng cũng không cần khóc bi thống đến trời, cũng không cần tự sát tuẫn tình Lý Đôn không thích nàng như vậy.

Từ nay về sau, nàng sẽ ở thôn Thanh Tuyền, ở tại căn nhà đích thân hấn kiến tạo, chẳng khác nào ở và hấn. Khi rảnh đến sơn cốc này ngồi, chẳng khác nào nhìn hấn.

Nơi này là địa phương hấn chọn trú. Khắp núi như còn quanh quần thanh âm của hấn, trong nước chảy xuôi có hơi thở của hấn, trong rừng phiêu đảng bóng dáng của hấn, chỉ cần nàng tĩnh tâm, nhất định có thể cảm nhận được hấn!

Đây, cũng là một đời một kiếp gần nhau!

Sinh tử, như cũ không thể cách trở bọn họ!

Nghĩ thông suốt, nàng trấn định lại, đợi thôn dân tới cứu viện.

Lúc chờ đợi, nàng lặng lẽ nghĩ, đợi tốt lắm, nàng muốn đem sơn cốc này trồng Hoàng Đỗ Quyên, để Lý Đôn tùy thời nhìn thấy Hoàng Đỗ Quyên! Mùa xuân nghe Hoàng Đỗ Quyên! Đưa tay có thể sờ Hoàng Đỗ Quyên!

Lý Đôn, Lý Đôn...

Nàng làm bầm kêu tên này, tay sờ soạng eo lưng, muốn sờ tay hấn, xem có lạnh không.

Sờ, nàng liền cảm thấy không được bình thường.

Nàng chỉ đụng đến xiêm y, cũng không có người ôm nàng; nàng trên người cũng không có đau đớn, tay chân cũng có thể cử động; nàng cũng không cảm thấy dưới thân có người lót đệm, lúc Lý Đôn sắp chết đều nắm chặt nàng, sợ nàng bị chấn đến mức hất ra.

Nàng vội vàng thử giật giật.

Rõ ràng không đau, lại không bò dậy được, ngay cả xoay người đều khó.

Đây là có chuyện gì?

Đỗ Quyên kỳ quái, xoay đầu nhìn về phía bên cạnh, lọt vào trong tầm mắt là "cao lớn" rừng cây, phía trên là bầu trời xanh xanh; ánh nắng ấm áp nghiêng nghiêng chiếu xuống.

Cũng không phải rừng cây, bắt quá chỉ là các loại thấp bé bụi cây và cỏ tranh mà thôi, bên cạnh còn có một bụi hoa nở hết sức sáng lạn Hoàng Đỗ Quyên. Nghĩ là bởi vì nằm, tiêu cự bị kéo gần, tầm mắt bị cản trở, trước mắt mọi thứ đều phóng đại, mình lại bị thu nhỏ lại thành người lùn.

Nàng giơ tay nhìn, mặt không khỏi đại ra

Tay nho nhỏ, không phải do tiêu cự kéo gần, vốn chính là nho nhỏ!

Ngây người nửa ngày, nàng nhin không được quát to một tiếng, trong tai lại nghe thấy "y nha" một tiếng, âm thanh của trẻ con, cả kinh nàng run run một cái.

Nàng hô "Đây là có chuyện gì? Lý Đôn!"

Đương nhiên không ai trả lời nàng.

Từ nơi cao như vậy ngã xuống, Lý Đôn làm sao còn có thể trả lời nàng đây, nàng theo thói quen gọi hấn mà thôi.

Không ai trả lời không phải trọng điểm, trọng điểm là nàng lại nghe thấy "Y y nha nha" âm thanh trẻ con, tinh tường từ chính mình miệng phát ra.

Nàng tâm liền lạnh, nhìn quả đấm nhỏ so với hột đào không lớn hơn được bao nhiêu, nước mắt lần nữa trào ra.

Đây là đầu thai một lần nữa, hay là xuyên việt, hay là trùng sinh đây?

Ý niệm một chuyển, đem trùng sinh loại bỏ.

Bởi vì nàng sinh ra tại thành thị, mẹ nàng sinh nàng tại bệnh viện, tuyệt sẽ không chạy đến nơi rừng sâu núi cao này.

Về phần đầu thai và xuyên việt, bất kể là loại nào, nàng còn ở tại thôn Thanh Tuyền sao?

Còn tại Hồ Bắc sao?

Còn tại trái đất sao?

Nàng tự hỏi, không nhin được khóc lên.

Không hề ngoài ý muốn, trong hoang dã vọng lên tiếng khóc nỉ non to rõ của đứa bé.

Này nhắc nhở nàng trước mắt hết thảy không phải là mộng huyền và ảo giác, đều là sự thật, bởi vậy càng thêm tuyệt vọng bi thống, khóc lớn tiếng hơn.

Ông trời đối với nàng thực quá tàn nhẫn.

Nguyện vọng của nàng đơn giản đáng thương, chỉ là muốn và người trong lòng và nhau qua sinh hoạt nông thôn bình thản, nhưng là trời cao dùng sinh tử cách trở bọn họ.

Nàng không sợ sinh tử, quyết định chờ đợi tại thôn Thanh Tuyền, trời cao còn không tha thứ, lại sử dụng thời không đến cách trở bọn họ!

Như vậy cũng tốt, nàng không biết thân lạc nơi nào, rốt cuộc cảm giác không ra Lý Đôn !

Lúc ánh chiều tà ngã về tây, tiếng khóc nỉ non của đứa bé lộ ra tuyệt vọng thê thảm, làm cho sơn dã phủ kín một bầu không khí bi thương. Chim về rừng, phảng phất bị nàng lây nhiễm, không hề vui sướng hót, mà lặng lẽ đậu. Gió xuân quất vào mặt, có chút thê lương, không mềm mại, không triền miên, hoa buồn bã ủ rũ cúi đầu...

Đỗ Quyên khóc đến đất trời đổi sắc, mặt trời mặt trăng không chiếu rọi, thôn phụ kia một đường đi tới trước mặt, nàng cũng không chú ý, thẳng đến khi bị ôm dậy.

Nàng bị người bế dậy!

Nàng quả nhiên là một đứa bé!

Nghe được một giọng nữ kêu "Con trai!" Đỗ Quyên mơ hồ : chẳng lẽ nàng đầu nam thai?

Có không nghĩ vấn đề này, nàng nhanh chóng dừng lại khóc thét, dùng sức chớp hai mắt, qua làn nước mắt, đánh giá phụ nhân trước mắt.

Diện mạo tạm không đáng kể, tóc cột lên đỉnh đầu; ánh mắt dờn xuống, theo kia tà áo kéo dài dưới nách nàng, đương nhiên, cuối và bị thân mình nàng chặn lại.

Bất quá, điều này cũng đầy đủ.

Nàng dám khẳng định đây là Trung Quốc. Mặc kệ góc núi lạc hậu nào, cũng sẽ không có người mặc kiểu dáng xiêm y này! Ân, trừ bỏ dân tộc thiểu số nàng không biết.

Điều này nói rõ, nàng thật sự không tại chỗ cũ.

Về phần rốt cuộc là trở lại cổ đại, hay là đang nơi nào, không rõ.

Mặc kệ như thế nào, đầu thai cũng tốt, xuyên qua cũng tốt. Nàng và Lý Đôn phân ra, ở tại phòng hấn kiến tạo, ngóc tại nơi hấn chết, đều không thể.

Nhận rõ sự thật này, lần nữa nàng khóc lớn lên.

Về phần người trước mắt này có thể là mẹ nàng, nàng hoàn toàn không thềm đề ý.

Quá đau khổ, còn không bằng mất đi ký ức; mang theo ký ức, sao nàng có thể đem người trước mắt thành mẹ? Thế nào quên Lý Đôn? Thế nào quên kiếp trước?

Khóc đến thương tâm, mẹ gỡ miếng vải bao trên người nàng ra, nhất thời cảm thấy cái bụng lộ trong không khí; cái này còn không tính, nàng cảm giác

có bàn tay sẵn sùì sờ soạn bộ phận sinh dục của nàng, tức giận đến phát cuồng, hét lớn: "Người làm cái gì?"

Chương 5

Tên Không Được Tự Nhiên

Đương nhiên không ai trả lời nàng, Phùng Thị lại ngất đi.

Cho dù nàng không ngất đi, cũng không thể trả lời Đỗ Quyên, bởi vì nàng nói ra vẫn là y nha tiếng khóc.

Đỗ Quyên không hề hay biết, tiếp tục khóc.

Có đứa nhỏ khóc nỉ non bên cạnh, Phùng Thị rất nhanh tỉnh lại.

Nàng không tin tình cảnh trước mắt, bé Đỗ quyên lên, cẩn thận xem xét, xem trước xem sau, nhìn chăm chăm vào bộ phận sinh dục cũng không thể nhìn ra một cái tiêu tước nhi.

Phụ nhân rớt cuộc khóc lớn lên: "Con của ta... Mạng của người sao khổ như vậy! Mới sinh ra đã bị sói ăn ... Ta phải nói với cha người như thế nào đây..."

Thanh âm của nàng rất lớn, lập tức lấn át tiếng khóc của Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên bắt buộc phải nghe nàng kéo dài làn điệu khóc xướng, lời xướng có chút hương vị địa phương, bắt quá nàng nghe hiểu, hồ nghi: sinh ra bị sói ăn?

Nàng không phải bị như vậy chứ!

Bởi cảm thấy kỳ quái, nên ngừng khóc, nghiêm túc nghe nàng khóc lên.

Dù sao nàng khóc đã mệt mỏi, cảm thấy chóng mặt, mí mắt không không chế sụp xuống, muốn ngủ.

Này vừa nghe, chợt nghe ra không đúng lắm. Phụ nhân này vừa ở trên núi sinh đứa nhỏ, là con trai, sau bị sói tha đi. Nàng một đường tìm đến, lại tìm đến một bé gái, con trai không thấy ...

Phụ nhân thương tâm tuyệt vọng khóc rống, tinh thần Đỗ Quyên lại phấn chấn.

Nàng không để ý đại não mệt mỏi, phấn khởi nghĩ, nói như vậy vừa rồi, trên núi này có 2 đứa nhỏ ra đời.

Một là nàng, một đứa khác rất có khả năng chính là Lý Đôn!

Bởi vì kiếp trước nàng và Lý Đôn đồng thời té xuống vách núi, không đạo lý nào nàng tới chỗ này, Lý Đôn lại đi địa phương khác.

Muốn đầu thai hẳn là và nhau đầu thai, muốn xuyên qua cũng hẳn là và nhau xuyên mới đúng.

Chính là như vậy!

Nhưng đợi đã, phụ nhân này nói con trai bị sói ăn ?

Không khả có thể! ! !

Liên quan ký ức đầu thai chuyển thế hoặc là xuyên qua, chuyện như vậy đều xảy ra, có thể thấy được bọn họ phúc có bao lớn, phúc duyên có bao nhiêu dày, như thế nào mới đến liền bị sói ăn đâu!

Câu chuyện của Lý Đôn và Đỗ Quyên không còn cách nào kéo dài?

Nếu không thể kéo dài, còn khó khăn xuyên đến làm chi?

Cái này không phù hợp lẽ thường!

Đỗ Quyên khẳng định hủy bỏ sự thật này, kiên quyết tin tưởng Lý Đôn phúc lớn, mạng lớn, tạo hóa lớn. Giờ khắc này, thiên tính lạc quan của nàng lại trở lại.

Trong lòng cao hứng, ý nghĩ cũng rõ ràng, đưa tay kéo lấy vài cọng tóc bên tai của phụ nhân kia, kêu lên: "Còn không đi tìm? Còn khóc? Khóc có thể đem con trai trở về? Nhanh đi nha!"

Nàng thật là nóng vội nha, ngẫm lại và Lý Đôn đồng thời xuyên đến nơi này ai, quản hẳn là địa phương nào đâu từ từng chút chậm rãi lớn lên, quá một lần thanh mai trúc mã, hai tiểu nhân sinh vô tư...

Nàng cười to ba tiếng: "Ha ha ha!"

Nhân sinh như thế, phu quân còn có gì cầu!

Vì thế càng thêm ra sức đối với phụ nhân nói: "Ngươi đi nha! Ngươi đi tìm a! Nhanh nha! Có mẹ như ngươi vậy sao, con trai mất không đi tìm, lo khóc..."

Phùng Thị đang đau khổ, bỗng cảm thấy thấy oa nhi trong ngực kéo tóc nàng, còn ha hả cười rộ lên. Nàng kinh ngạc vạn phần, đứa nhỏ bé tí như vậy, sao lại biết cười?

Chuyện kỳ quái hơn còn ở phía sau, thấy nàng cúi đầu nhìn nàng, hài nhi toét miệng nhỏ "Nga nga a a" không ngừng, như là nói với nàng cái gì, trên mặt rõ ràng lộ ra tươi cười, trên tay vừa dùng sức, kéo tóc nàng thật đau.

Phùng Thị thấy nàng vui vẻ như thế, khóc nói: "Ngươi vui gì? Con ta không có... Ô ô... Con của ta..."

Đỗ Quyên không chịu nổi, phòng miệng oa oa kêu to: "Ngươi đi tìm a! Ngươi phải đi tìm a! Đáng thương Lý Đôn, còn ở đây than thở như vậy. Làm mẹ không chịu trách nhiệm, sắp sinh con còn lên núi..."

Nàng nga nga a a như ngôn ngữ của chim, bị Phùng Thị ngộ nhận là muốn ôm, ngưng khóc, đau đớn đem nàng ôm vào trước ngực, tự lầm bầm: "Hoàng thiên Bồ Tát, hoàn hảo nhất được một đứa bé, bằng không, không biết phải nói với cha hấn thế nào. Con gái, sau này người chính là con gái của ta. Người chính là con gái do ta ở trên núi sinh ra. Con của ta..."

Đỗ Quyên nghe xong, lại lên tiếng khóc lên đây là không tính toán đi tìm ?

Lý Đôn!

Lý Đôn!

Người đi đâu ?

Bị ai nhặt được?

Tương lai ta phải đi đâu tìm người?

Nàng bi thiết khóc hỏi, kiên quyết không thừa nhận khả năng bị sói ăn.

Phùng Thị thấy oa nhi lại khóc lên, cho rằng nàng đói bụng, vội lắc lư nàng, dỗ nói: "Ta về nhà. Con gái, ta về nhà nga!"

Cúi đầu nhìn thoáng qua bụi Hoàng Đỗ Quyên, lại nói: "Con gái, tại bụi hoa này mẹ nhặt người, người gọi là Hoàng Hoa Nhi đi... Hoàng Hoa nhi! Hoàng Hoa Nhi thật dễ thương..."

Hoàng Hoa Nhi dễ thương nhất thời khóc lớn tiếng hơn tên gì đây?

Sao nghe không được tự nhiên, giống như "Hoàng hoa con gái" vậy!

Phùng Thị đã sức và lực kiệt, lung lay sắp đổ, Đỗ Quyên tiếng khóc lại lớn, dồn dập đến mức mắt nàng bốc đóm sao, không phòng bị, ngã ngời trên cỏ.

Nàng nhịn không được khóc nói: "Tiểu quý đòi nợ! Kiếp trước bà đây thiếu người sao? Con trai ta không còn, chân không có sức còn phải ôm người. Lại khóc! hai mẹ con ta bờ cũng bờ không nổi... Ông Trời ơi, ta tạo cái nghiệt gì!"

Đỗ Quyên mới phát hiện, tình hình thôn phụ thực không đúng, sắc mặt thật khó coi, giữa lông mày lộ ra màu than chì, môi xám trắng, hai mắt vô thần, lại cảm thấy hai tay ôm nàng không vững run run, nhất thời kinh hoàng, ngưng khóc.

Nhớ tới nàng sinh con nơi hoang dã, nhịn không được vừa kính nể vừa lo lắng.

Nếu là nàng ở kiếp trước, sản phụ đều được chăm sóc rất kỹ, sao có thể chạy loạn khắp núi!

Nàng vươn tay nhỏ ra, nhẹ nhàng sờ mặt nàng một cái, sờ soạng ra một tay đầy nước mắt.

Phùng Thị cảm giác được, cúi đầu thấy đứa bé không khóc, mở to đôi mắt đen nhanh tinh thuần nhìn mình, thập phần nhu thuận, xót xa không thôi, lau lệ, đem nàng ôm sát, lẩm bẩm nói: "Ta về nhà."

Giữa giữa đứng dậy, lắc lư. Nhắm mắt cố định, đợi đứng vững vàng, mới đánh giá bốn phía, nhận kỹ phương hướng, hướng phía đông liền cúi bước đi.

Chiều tà ngã về tây, sơn dã yên tĩnh, ngẫu nhiên một hai tiếng về chim chóc líu lo, trên sơn đạo lẻ loi bóng dáng một thôn phụ độc hành càng thêm vẻ cô đơn tiêu điều.

Lúc đầu, Đỗ Quyên còn mạnh mẽ chống đỡ thường phát ra "y nha" hoặc là cười a a, để hấp dẫn sự chú ý của Phùng Thị, sợ nàng không chịu đựng được, té xỉu ở trên núi không trở về được.

Nhưng là, nàng khóc thét lâu như vậy, vừa mệt vừa đói, đại não hỗn loạn, đã sớm không chịu nổi, chỉ thấy mí mắt không khống chế nổi gục xuống, cuối và, rớt cuộc rơi vào giấc ngủ mê.

Cũng không biết trải qua bao lâu, tỉnh dậy, phát hiện đã không ở dã ngoại, mà đang trong phòng, nằm ở trên giường, trong phòng thấp sáng đèn dầu, ánh sáng lóe mờ nhạt.

Bên tai một thôn phụ cao giọng quát mắng, nàng bị tiếng mắng này đánh thức.

Thanh âm kia trung khí coi như đủ, làm cho nàng cảm thấy an tâm: "... Nấu cơm? Nếu ta chết ở trên núi, người không phải còn muốn đi Diêm Vương điện đem ta về nhà nấu cơm cho người? Người là người chết sao? Người chính là khúc gỗ! Chính là cối xay, không đây người không chuyên, đây người mới chuyên. Lão mẹ không trở về, người không biết lên núi tìm. Không tìm cũng thôi, người không biết tự mình nấu ăn. Lão mẹ sinh con, còn muốn đợi lão mẹ tới nấu cơm..."

Lại nhả ra sức mắng, một giọng nam bất an nói: " Mẹ đứa nhỏ, không phải là ta không biết người sinh sao? Ta không biết nên không lên núi đón người..."

Phùng Thị phản nộ quát: "Còn không đi nấu nước! Người trừ bỏ ăn thì biết được chuyện gì?"

Nam nhân nói: "Tước Nhi đang nấu nước. Ta đi gọi mẹ ta đến."

Phùng Thị xoay mặt, chợt thấy Đỗ Quyên tỉnh, vội lại kêu lên: "Người chờ chút. Đem đứa bé này qua Lâm tẩu tử cho bú sữa. Sữa ta còn chưa xuống, sợ nàng đói bụng."

Nam nhân vội nói: "Ai! Ta ôm nàng bú sữa trước, xong đi gọi mẹ ta. Chờ mẹ ta tới, nấu chút nước cơm dứt nàng."

Phùng Thị không lên tiếng.

Đỗ Quyên liền bị người ôm dậy, nhìn tới một khuôn mặt thô ráp, ước chừng hơn ba mươi tuổi. Xuất phát từ thói quen kiếp trước, nàng rất tự nhiên nhìn hẩn nhếch miệng cười.

Người cha thực ngạc nhiên, kêu lên: "Nàng cười ai!"

Lại thấp giọng tiếc hận nói: "Nếu là con trai thì tốt rồi."

Lập tức, Phùng Thị cao giọng nói: "Con trai! Lão nương không phải chưa từng sanh con trai cho người. Nha đầu không phải là người sao? Nha đầu cũng là người nuôi ra, lúc đó chẳng phải con người!"

Nam nhân kia ôm Đỗ Quyên, cứ như trốn lao ra cửa phòng, một bên nói thảm nói: "Nói một câu cũng không được."

Đến bên ngoài, Đỗ Quyên cảm thấy trước mắt bỗng tối đen. Thì ra trời tối

Nàng cố không phân tích nhà mới, và với thành viên trong nhà, một lòng nghĩ muốn đi nhìn người cho bú sữa, hài tử của bọn họ sinh lúc nào ?

Có phải là Lý Đôn không?

Chương 6

Ăn Hiếp Người Nhu Nhược

Đỗ Quyên bị phụ thân mới ôm, và với bước đi của hắn, chỉ cảm thấy thân mình chấn động, không biết đi phương hướng nào.

Vẫn chưa đi xa, rất nhanh hắn liền dừng bước, kêu lên: "Đại Đầu ca? Đại Đầu ca, ngủ sao?"

Đỗ Quyên liền nghe thấy một tiếng hỏi "Ai vậy?"

Trên đỉnh đầu đáp: "Là ta, Hoàng Lão Thực."

Trong phòng lại hỏi: "Có việc sao?"

"Nương Tước Nhi sinh." Hoàng Lão Thực đáp một tiếng, sau đó dừng một lát, tựa hồ không biết giải thích ý đồ đến như thế nào, "Việc này, người mở cửa nói chuyện."

Đợi một hồi, mới nghe đằng trước "Nha" một tiếng mở cửa, thanh âm kia ngay kề bên, kinh ngạc hỏi: "Nương Tước Nhi sinh? Sao không nghe thấy động tĩnh gì hết vậy?"

Hoàng Lão Thực thành thật hỏi đáp: "Lúc đốn củi trên núi sinh. Khi trở về cũng không xuống sữa nên ôm đến, tìm Lâm tẩu tử xin chút sữa dứt nạng."

Khi nói chuyện, trong phòng đã sáng đèn, một giọng nữ nói: "Hoàng huynh đệ mau vào. Đệ muội ở trên núi sinh hả? Ái chà, cái này chịu tội! Nàng tự trở về? Bú sữa nha, ta phải đi ngay xem xem..."

"Lẹt xẹt lẹt xẹt" tiếng bước chân đi ra.

Lâm Đại Đầu để Hoàng Lão Thực vào phòng, vừa nói: "Chắc chắc, đệ muội thật bản lĩnh..."

Nữ nhân ra tới cả kinh kêu lên: "Ái chà, người ôm bé tới? Trẻ vừa sinh không thể ra gió! Ai! Người bảo ta một tiếng đi qua là được..."

Đỗ Quyên cảm giác nàng tiến lên, bé mình ước lượng, ha hả cười nói: "Không nhẹ đâu. Để cho ta nhìn xem..." Xoay người liền hướng ngọn đèn sáng đi, hắn là trong phòng.

Phía sau Lâm Đại Đầu hỏi: "Con trai hay là con gái?"

Hoàng Lão Thực nói: "Ai! Lại là con gái!"

Lâm Đại Đầu không thành ý trấn an nói: "Sinh nữa, lần tới sinh. Đệ muội sẽ sinh dưỡng, lại không phải chưa từng sanh con trai."

Hoàng Lão Thực hàm hồ hai tiếng, hương trong phòng hô: "Tẩu tử, làm phiền người. Lát nữa ta tới đón nàng. Ta đi gọi nương ta, nương Tước Nhi cần người hầu hạ."

Vợ Lâm Đại Đầu vội cao giọng nói: "Người đi đi. Không có chuyện gì. Đợi lát nữa ta tự mình đưa qua. Ta cũng muốn đi thăm nương Tước Nhi."

Hoàng Lão Thực bước đi .

Đỗ Quyên chuyển động cái đầu nhỏ đánh giá gian phòng kia, đơn giản mấy thứ gia cụ, đều cũ. Một cái giường đơn giản, mặt trên có bốn cái cột, dùng để giăng màn. Lúc này màn chưa giăng lên, phía dưới là ván giường. Trên giường bị trẻ con làm hỗn độn, đầu giường một người nhỏ nhỏ đang ngủ, nhìn không thấy mặt.

Đang cố gắng thò đầu nhìn, vợ Đại Đầu ôm nàng đi tới bên giường, xoay lưng ngồi xuống.

Nàng cởi bỏ vạt áo, đem nửa bên to lớn lộ ra, lại đem Đỗ Quyên hướng trước ngực đưa ngang một cái, cái miệng nhỏ nhắn hướng đầu ngực, cười nói: "Ăn đi, ăn đi! Yêu, bộ dáng nhỏ nhắn, trưởng thành khẳng định là một cô nương xinh đẹp. Tóc đen nhánh! Đây ánh mắt so với sao còn sáng hơn! Ai u, đang cười đây..."

Nàng thuận thực dụ dỗ, một bên dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve Đỗ Quyên tóc.

Đỗ Quyên nhìn bộ ngực đầy rói rắm: ăn hay... không ăn đây?

Nhưng đáp án là duy nhất .

Nhưng nàng lại muốn cố gắng vượt qua tâm lý kháng cự.

Cũng may từ nhỏ nàng lạc quan tùy tính, không ăn sẽ đói chết, đương nhiên là phải ăn .

Lại nói, nhân sinh có bản năng, nàng lúc này cảm thấy ngực sữa phát ra từng trận diêm hương, hình thành sự hấp dẫn mãnh liệt với nàng, vì thế mắt vừa nhắm, không đi nghĩ đến vấn đề thanh tẩy khử độc, ngậm nụ hoa hút mạnh.

Ân, quả nhiên thực thơm ngọt!

Vị giác trẻ con và người lớn không đồng dạng như vậy.

Trước đây Đỗ Quyên đã ném qua sữa người, cảm thấy một chút hương vị cũng không có. Trước mắt lại cảm thấy rất thơm ngọt, vừa muốn phải cố gắng sống sót tìm Lý Đôn. Người mẹ mất con ở trên núi ép buộc nửa ngày, còn không biết có thể ra sữa hay không. Ăn bây giờ, sau này còn không biết ra sao, tốt nhất có thể no đến sáng sớm ngày mai.

Cho nên, nàng càng ra sức hút, chân chính "dùng hết khí lực bú sữa mẹ" !

Vợ Đại Đầu thấy nàng ăn, hai tay nâng nàng, nhìn chồng nói: "Nhặt ba mươi trứng gà, lại bắt một con gà mái, múc 4 bát bột mì."

Lâm Đại Đầu cảnh giác hỏi: "Để làm gì?"

Vợ hắn nói: "Ta đưa đứa bé này qua xem nương Tước Nhi đi."

Lâm Đại Đầu kêu lên: "Người chóng mặt sao? Lấy nhiều đồ như vậy còn bắt gà? Người dứt khoát chuyển nhà đến Hoàng gia thôi."

Vợ hắn nói: "Lúc ta sinh Xuân Nhi, không phải nương Tước Nhi đưa gì đó đến, cũng bắt con gà, người đều quên?"

Lâm Đại Đầu rất muốn quên, nhưng không thể chối cãi.

Vì thế, tức giận xoay người đi ra ngoài thu thập, miệng không biết đang nói thầm cái gì đó.

Một lát sau, mang rô tvào, tức giận nói: "Sắp xếp đủ rồi. Gà trói lại trong góc cửa."

Vừa lúc Đỗ Quyên hút không khí vào cổ, ăn hết sữa một bên, vợ hắn đổi qua bên kia, nhìn chồng cười nói: "Cô gái này ăn được. Sinh bộ dáng cũng tốt."

Lâm Đại Đầu cười nhạo một tiếng nói: "Tốt thì cũng là một đứa con gái."

Vợ hắn giận trách: "Con gái thì sao? Con trai của người không cưới con gái làm vợ hả?"

Lâm Đại Đầu không thể bác bỏ, chợt nhớ tới lời vợ nói vừa rồi, kinh hãi trách cứ hướng nàng kêu lên: "Người còn cho bú? Đồ ăn xong rồi, buổi tối Xuân Nhi của ta ăn cái gì?"

Vợ hắn nói: "Con trai ta ăn no ngủ. Hắn lớn như vậy, buổi tối ăn ít chút không có việc gì. Không giống đứa bé này, mới sinh."

Lâm Đại Đầu dậm chân nói: "Lớn rồi? Mới có sáu tháng. Sữa đủ thân mình đứa bé mới khỏe, mới nuôi sống được. Hai đứa con trai của Hoàng Lão Thực kia, không phải vì không nuôi tốt mới không có. Nhanh đừng cho nàng ăn ! Một nha đầu còn cho ăn nhiều như vậy!"

Đỗ Quyên đang muốn tiến công bầu ngực thứ hai, nghe vậy lập tức ngừng miệng.

Đầu tiên, nàng nghe "mới sáu tháng" lời nói, đó chính là nói con của nhà này đã sinh được sáu tháng, khẳng định không phải Lý Đôn. Tiếp theo, nàng bị Lâm Đại Đầu chọc tức!

Nàng mới đến, vẫn không thể dung nhập thân thể này, không có cách nào coi mình là trẻ sơ sinh, lời nói Lâm Đại Đầu làm cho nàng cảm thấy xấu hổ.

Ăn hiệp người nhu nhược, bắt người tay ngắn, ăn ngậm sữa này, nằng đòi này không, là đòi trước đều không ném qua người này!

Vợ Đại Đầu phảng phất cũng chịu không nổi chồng mình, phi nói: "Một đứa bé, ăn miếng sữa người cũng so đo như vậy. Ta cho người biết, đừng tính kế quá ác, đừng có mỗi một câu đều là 'bé gái'. Ba đứa con trai của người trưởng thành đều phải cưới vợ, không chừng đến lúc nào đó phải cầu đến người ta!"

Lâm Đại Đầu lần nữa bị vợ chặn lời muốn nói.

Vợ hần thấy hần không lên tiếng, lại cúi đầu dỗ Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên không chịu ăn nữa.

Nàng ký thác thân thể này vừa ra đời, sữa thím Lâm phong phú, một bên thôi cho nàng bú no. Lại có chính là, lời nói của Lâm Đại Đầu làm nàng chán ghét, nàng không có tâm tình ăn.

Vợ Đại Đầu cho là nàng ăn no.

Trẻ sơ sinh mỗi bữa ăn ít, lúc đói, nàng sẽ biết nên không hề dỗ nàng ăn, đem nàng dựng thẳng lên đến, vỗ phía sau lưng đùa nói: "Hừ, nhỏ mọn như vậy, ta không ăn. Không phải một ngậm sữa sao! Hừ hừ, không ăn. Cho là ta nhỏ, nghe không hiểu sao? Trong lòng ta sáng đâu! Cái gì cũng biết..."

Đỗ Quyên nghe xong suy t chút nữa rơi lệ, không phải là như vậy sao!

Ánh mắt của nàng, hoàn toàn không phải ánh mắt vô ý thức của trẻ sơ sinh, nhìn về phía vợ Đại Đầu tràn ngập cảm kích, cảm thấy tâm phụ nhân này thật tốt.

Vợ Đại Đầu bị nàng nhìn trong lòng xúc động, nhìn chồng nói: "Đứa bé này bộ dạng thật làm cho người thương. Nhìn ánh mắt sáng, giống như cái gì đều hiểu. Sau này khẳng định là đứa bé thông minh có khả năng."

Lâm Đại Đầu đang hờn dỗi, nghe xong lời này, vội vàng lại gần xem.

Đỗ Quyên liền nhìn thấy một lão đại, tinh minh ánh mắt xem kỹ đánh giá nàng.

Tuy rằng ghét bỏ hần, nhưng tới cửa xin cơm, cũng không thể bày mặt mũi cho người xem, lại nói, nàng sinh ra tính cách sáng lạn, vì thế hướng hần nhếch miệng cười.

Lâm Đại Đầu mắt sáng lên, quả nhiên cảm thấy vợ nói không sai.

"Nương đứa nhỏ, hay là ta nói với Hoàng Lão Thực, gả nha đầu kia làm vợ Xuân Nhi của ta? Ta thấy vợ Lão Thực thân mình xương cốt không lớn, đừng nhìn bộ dáng nàng như có khả năng mạnh mẽ, hành hạ như thế, còn không biết có thể xuống sữa hay không. Ta giúp hần nuôi đứa bé này, coi như nàng là con dâu ta."

Đỗ Quyên đang cố gắng đem sữa nuốt xuống, trong lòng tự trách mình tham, ăn được quá no rồi, thân thể nhỏ chứa không được nhiều, đột nhiên nghe lời nói này, thiếu chút nữa đem sữa sặc vào khí quản.

Không phải ăn một bữa sữa sao, liền muốn nàng bồi thường chung thân?

Hoàng Thế Nhân cũng không đen như vậy! ! !